

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 25. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2006/112/EK – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Atbrīvojumi – 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts – Apdrošināšanas darījumi un ar tiem saistīti pakalpojumi, ko veic apdrošināšanas mākeri un apdrošināšanas aģenti – Apdrošinātāja sniegts pakalpojums, ko veido dažādi pakalpojumi – Vienota pakalpojuma kvalifikācija

Lietā C-907/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 5. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 11. decembrī, tiesvedībā

Q-GmbH

pret

Finanzamt Z,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Saffjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Q-GmbH vārdā – *T. Küffner* un *M. Rust, Rechtsanwälte*
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *S. Eisenberg*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Armenia* un *L. Mantl*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.) 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Q-GmbH* un *Finanzamt Z* (*Z* nodokļu pārvalde, Vācija) par pievienotās vērtības nodokli (PVN), kas ir jāmaksā par *Q* sniegtajiem pakalpojumiem apdrošinātājam, kuri ietver licences izsniegšanu apdrošināšanas produkta izmantošanai, šī produkta izvietošanu apdrošinātāja vārdā un noslēgto apdrošināšanas līgumu izpildi.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Atbilstoši Direktīvas 2006/112 1. panta 2. punkta otrajai daļai:

“Par katru darījumu PVN, ko aprēķina no preču vai pakalpojumu cenas pēc attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem piemērojamas likmes, uzliek pēc tam, kad atskaitīts dažādām izmaksu sastāvdaļām tieši piemērotais PVN.”

- 4 Šīs direktīvas IX sadaļas 3. nodaļas “Atbrīvojumi citām darbībām” 135. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādus darījumus:

- a) apdrošināšanas un pārapsedrošināšanas darījumus, tostarp ar tiem saistītus pakalpojumus, ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti;

[..].”

Vācijas tiesības

- 5 Saskaņā ar 2005. gada 21. februāra *Umsatzsteuergesetz* (Likums par apgrozījuma nodokli; turpmāk tekstā – “*UStG*”) (*BGBl.* 2005 I, 386. lpp.) 4. panta 11. punktu no nodokļa atbrīvo krājaizdevu sabiedrību pārstāvju, apdrošināšanas aģentu vai apdrošināšanas mākleru darbības.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 6 *Q* izstrādā, tirgo un izvieto apdrošināšanas produktus. Savas darbības ietvaros šī sabiedrība noslēdza līgumu ar apdrošinātāju, proti, *F-Versicherungs-AG* (turpmāk tekstā – “*F*”).
- 7 Saskaņā ar šo līgumu *Q* bija jāsniedz trīs veidu pakalpojumi. Pirmkārt, tā *F* rīcībā nodeva apdrošināšanas produktu, kas ir paredzēts īpašu risku segšanai, izmantojot neekskluzīvu izmantošanas licenci. Otrkārt, *Q* šī apdrošinātāja vārdā noslēdza apdrošināšanas līgumus, vajadzības gadījumā pielāgojot polises un novērtējot riskus. Šie līgumi tika noslēgti starp apdrošinātāju un apdrošinājuma ņēmējiem. Treškārt un visbeidzot, *Q* tostarp nodrošināja šo līgumu pārvaldību un atlīdzības prasību administrēšanu.
- 8 Par šiem pakalpojumiem *F* maksāja atlīdzību *Q*, kas izpaudās kā komisijas nauda par starpniecību.

- 9 2012. gada 27. augustā Q iesniedza Vācijas nodokļu iestādēm savu apgrozījuma nodokļa deklarāciju par 2011. finanšu gadu. Šajā deklarācijā tā lūdza atbrīvojumu no PVN visiem tās pakalpojumiem saskaņā ar *UStG* 4. panta 11. punktu.
- 10 2014. gada 4. novembra paziņojumā par nodokli Z nodokļu pārvalde neapmierināja Q lūgumu. Tā konstatēja, ka pastāv vairāki atsevišķi pakalpojumi, no kuriem tikai apdrošināšanas starpniecības darbība ir atbrīvota no nodokļa saskaņā ar *UStG* 4. panta 11. punktu.
- 11 Q cēla prasību par šo paziņojumu par nodokli nodokļu jomā kompetentajā pirmās instances tiesā un pēc tam apstrīdēja tās pieņemto nolēmumu *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija). Šī pēdējā minētā tiesa uzskata, ka, piemērojot Tiesas judikatūrā – it īpaši 2018. gada 18. janvāra spriedumā *Stadion Amsterdam* (C-463/16, EU:C:2018:22) – noteiktos kritērijus, attiecīgie pakalpojumi principā ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.
- 12 Vienota pakalpojuma nodokļu režīms tiek noteikts, ņemot vērā tā galveno elementu, proti, šajā gadījumā – pēc iesniedzējtiesas domām –, licences izsniegšanu apdrošināšanas produkta izmantošanai. Citi elementi, piemēram, apdrošināšanas starpniecība un pakalpojumi apdrošināšanas līgumu izpildei, tostarp atlīdzības prasību administrēšana, esot tikai papildpakalpojumi. Proti, Q veiktās apdrošināšanas starpniecības darbības esot saistītas ar tās apdrošināšanas produkta piegādi apdrošinātājam. Tieši tā vārdā šī sabiedrība esot noslēgusi līgumus par šo produktu ar apdrošinājuma ņēmējiem. Turklāt Q atlīdzība esot bijusi jāmaksā arī tad, ja citi aģenti turpināja līgumu slēgšanu par tās apdrošināšanas produktu apdrošinātāja vārdā.
- 13 Turklāt, kā izrietot no Tiesas judikatūras, Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais atbrīvojums neesot piemērojams darbībai, kas izpaužas kā licenču izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai.
- 14 Proti, gadījumā, kad apdrošinātājs uztic apdrošināšanas produktu piegādes pakalpojumus trešām personām, šie pakalpojumi neietilpstot atbrīvojuma piemērošanas jomā, kas izriet no 2005. gada 3. marta sprieduma *Arthur Andersen* (C-472/03, EU:C:2005:135). Turklāt, ņemot vērā 2016. gada 17. marta spriedumu *Aspiro* (C-40/15, EU:C:2016:172), apdrošināšanas atlīdzības administrēšanu, ko veic uzņēmējs apdrošinātāja vārdā, nevar kvalificēt kā apdrošināšanas aģenta sniegtu pakalpojumu, jo neesot saistīts ar apdrošināšanas aģenta darbības būtiskajiem aspektiem, proti, klientu meklēšanu un to sakaru nodibināšanu ar apdrošinātāju.
- 15 *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa) ieskatā, nav izslēgts, ka 2016. gada 17. marta spriedums *Aspiro* (C-40/15, EU:C:2016:172) var tikt interpretēts citādi, proti, tādējādi, ka vienots pakalpojums ir jāatbrīvo arī tad, ja tikai papildpakalpojums atbilst Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajām prasībām. Pamatlietā nav strīda par to, ka Q papildus veica apdrošināšanas starpniecības darbību, kas saskaņā ar šo tiesību normu kā tāda ir jāatbrīvo no nodokļa.
- 16 Līdz ar to, lai atrisinātu strīdu, kuru izskata iesniedzējtiesa, ir jānosaka precīzs 2016. gada 17. marta sprieduma *Aspiro* (C-40/15, EU:C:2016:172) tvērums, lai noteiktu, vai vienots Q sniegtais pakalpojums ir atbrīvojams no PVN.
- 17 Šajos apstākļos *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas darījumiem saistīts no nodokļa atbrīvots pakalpojums, ko sniedz apdrošināšanas mākeri un apdrošināšanas aģenti [Direktīvas 2006/112] 135. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ir tad, ja nodokļa maksātājs, kas apdrošināšanas sabiedrības uzdevumā veic starpniecību, šai apdrošināšanas sabiedrībai papildus arī piedāvā attiecīgo apdrošināšanas produktu?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 18 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais atbrīvojums no PVN ir piemērojams nodokļa maksātāja sniegtajiem pakalpojumiem, kas ietver apdrošināšanas produkta piegādi apdrošināšanas sabiedrībai un papildus – šī produkta pārdošanu šīs sabiedrības vārdā, kā arī noslēgto apdrošināšanas līgumu administrēšanu, ciktāl šie pakalpojumi PVN mērķiem ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.
- 19 No Tiesas judikatūras izriet, ka tad, ja darījums sastāv no elementu un darbību kopuma, ir jāņem vērā visi apstākļi, kādos notiek attiecīgais darījums, lai noteiktu, vai PVN mērķiem ar šo darījumu tiek sniegti divi vai vairāki atsevišķi pakalpojumi vai vienots pakalpojums (spriedums, 2018. gada 18. janvāris, *Stadion Amsterdam*, C-463/16, EU:C:2018:22, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 20 PVN vajadzībām ikviens darījums, kā tas izriet no Direktīvas 2006/112 1. panta 2. punkta otrās daļas, parasti ir jāuzskata par atsevišķu un neatkarīgu darījumu, savukārt darījums, kas no ekonomiskā viedokļa ir viens pakalpojums, nav mākslīgi jāsadala, lai neizkropļotu PVN sistēmas darbību. Šī iemesla dēļ vienots pakalpojums ir gadījumā, ja divas vai vairākas sastāvdaļas vai darbības, ko nodokļu maksātājs sniedz klientam, ir tik cieši saistītas, ka tās objektīvi veido vienotu, ekonomiski nedalāmu darījumu, kura sadalīšana būtu mākslīga (spriedums, 2020. gada 2. jūlijs, *Blackrock Investment Management (UK)*, C-231/19, EU:C:2020:513, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 21 Tā tas it īpaši ir tad, ja viena vai vairākas sastāvdaļas veido galveno pakalpojumu, savukārt pārējās sastāvdaļas ir uzskatāmas par vienu vai vairākiem papildpakalpojumiem, uz kuriem attiecas tāds pats nodokļu režīms kā uz galveno pakalpojumu. It īpaši, pakalpojums ir uzskatāms par galvenā pakalpojuma papildpakalpojumu tad, ja tas pats par sevi nav klienta mērķis, bet veids, kā visērtāk saņemt pakalpojumu sniedzēja galveno pakalpojumu (spriedums, 2010. gada 2. decembris, *Everything Everywhere*, C-276/09, EU:C:2010:730, 24. un 25. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 22 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka tieši attiecīgā apdrošināšanas produkta izmantošanas licence ļauj apdrošinātājam piedāvāt šo produktu potenciālajiem klientiem. Šajā nolūkā tam ir atļauts izmantot Q sniegtos starpniecības pakalpojumus, bet tam nav pienākuma to darīt. Tādējādi šķiet, ka šīs sabiedrības sniegtie starpniecības pakalpojumi nav nepieciešami minētā apdrošināšanas produkta izplatīšanai nākotnē apdrošinātājam personām, bet tie drīzāk ir atsevišķa un neatkarīga darbība, tomēr tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 23 Turklāt lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertā informācija neļauj noteikt, vai Q nodrošinātie starpniecības pakalpojumi atšķiras no tiem pašiem pakalpojumiem, ko sniedz citi aģenti. It īpaši – neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai –, nešķiet, ka Q veikta starpniecība ļautu apdrošinātājam labāk izmantot šīs sabiedrības izsniegto licenci vai ka tikai tā ar saviem starpniecības pakalpojumiem varētu garantēt, ka šis apdrošinātājs izmanto šo licenci ar vislabākajiem nosacījumiem.
- 24 Šādos apstākļos nešķiet, ka attiecīgo apdrošināšanas produktu izmantošanas licences izsniegšana apdrošinātājam, no vienas puses, un Q sniegtie starpniecības pakalpojumi, no otras puses, PVN mērķiem būtu jākvalificē kā vienots pakalpojums.
- 25 Turklāt, ņemot vērā tos pašus apsvērumus kā tie, kas izriet no šī sprieduma 22. un 23. punkta, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai apdrošināšanas līgumu pārvaldības pakalpojumi, ko arī sniedz Q, kā arī attiecīgā apdrošināšanas produkta izmantošanas licences izsniegšana ir vienots pakalpojums.

- 26 Tomēr Tiesai, kurā ir celta prasība saskaņā ar LESD 267. pantu, nav jākvalificē pamatlīetas fakti, jo šāda kvalifikācija ir vienīgi valsts tiesas kompetencē. Tiesas uzdevums ir tikai sniegt pēdējai minētai Savienības tiesību interpretāciju, kas būtu derīga lēmuma pieņemšanai lietā, kuru tā izskata (spriedums, 2020. gada 2. jūlijs, *Blackrock Investment Management (UK)*, C-231/19, EU:C:2020:513, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Līdz ar to, tā kā nevar pilnībā izslēgt, ka pēc šī sprieduma 22.–25. punktā minēto pārbaužu veikšanas iesniedzējtiesa nonāk pie secinājuma, ka dažādie Q sniegtie pakalpojumi veido vienotu pakalpojumu, ir jāpārbauda, vai uz šādu pakalpojumu var attiekties Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais atbrīvojums no PVN.
- 28 Šajā ziņā jāatgādina – tā kā papildpakalpojumiem PVN jomā ir piemērojams galvenais PVN režīms gadījumā, ja uz šo galveno pakalpojumu attiecas Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts, darījums ir pilnībā jāatbrīvo no PVN, piemērojot šo tiesību normu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 8. decembris, *Stock '94*, C-208/15, EU:C:2016:936, 25. punkts).
- 29 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa uzskata, ka licenču izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai ir Q sniegts galvenais pakalpojums. Līdz ar to ir jāpārbauda, vai šis pakalpojums atbilst Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem atbrīvojuma no PVN kritērijiem.
- 30 Šajā ziņā jāatgādina, ka jēdzieni, kas izmantoti, lai apzīmētu šīs direktīvas 135. panta 1. punktā paredzētos atbrīvojumus, ir interpretējami šauri, ņemot vērā, ka tie ir atkāpes no vispārējā principa, saskaņā ar kuru PVN tiek iekasēts par katru pakalpojumu, kuru par atlīdzību sniedzis nodokļu maksātājs, kas rīkojies kā tāds (spriedums, 2020. gada 8. oktobris, *United Biscuits (Pensions Trustees)* un *United Biscuits Pension Investments*, C-235/19, EU:C:2020:801, 29. punkts).
- 31 Saskaņā ar Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu dalībvalstis atbrīvo no nodokļa, pirmkārt, “apdrošināšanas un pārpadrošināšanas darījumus” un, otrkārt, “ar tiem saistītus pakalpojumus, ko veic apdrošināšanas mākeri un apdrošināšanas aģenti”.
- 32 Runājot, pirmkārt, par apdrošināšanas darījumiem, vispārpieņemtajā nozīmē tos raksturo apdrošinātāja pienākums, iepriekš iekasējot prēmiju, sniegt apdrošinātai personai, ja iestājas apdrošināšanas gadījums, pakalpojumus, par kuriem ir panākta vienošanās, parakstot līgumu. To priekšnoteikums būtībā ir līgumattiecības starp apdrošināšanas pakalpojuma sniedzēju un personu, kuras riskus sedz apdrošināšana, t.i., apdrošināto (spriedums, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 22. un 23. punkts).
- 33 Tādējādi jākonstatē, ka Q sniegto pakalpojumu, kas izpaužas kā licences izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai, nevar kvalificēt kā apdrošināšanas darījumu, jo izsniedzējs ir līgumiski saistīts tikai ar apdrošinātāju, kurš saskaņā ar licences līgumu izmanto attiecīgo produktu. Iesniedzējtiesa uzskata, ka Q neuzņemas arī uz šī produkta pamata apdrošināto risku segšanu.
- 34 Otrkārt, kā izriet no paša Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējuma, “ar [apdrošināšanas darījumiem] saistītu pakalpojumu sniegšanas, ko veic apdrošināšanas mākeri un apdrošināšanas aģenti”, atbrīvojums ir atkarīgs no diviem kumulatīviem nosacījumiem. Šiem pakalpojumiem ir jābūt “saistītiem” ar apdrošināšanas darījumiem un tos ir “[jā]veic apdrošināšanas mākeriem un apdrošināšanas aģentiem”.
- 35 Attiecībā uz pirmo nosacījumu Tiesa ir nospriedusi, ka jēdziens “saistīti” ir pietiekami plašs, lai varētu ietvert dažādus pakalpojumus, kuriem ir saikne ar apdrošināšanas darījumu veikšanu, tostarp ar atlīdzības prasību administrēšanu, kas ir viena no šo darījumu pamatsastāvdaļām (spriedums,

2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 33. punkts). Līdz ar to nav izslēgts, ka licences izsniegšana, kas ļauj apdrošinātājam izmantot trešo personu paredzētu apdrošināšanas produktu un uz šī pamata slēgt apdrošināšanas līgumus, var būt ar apdrošināšanas darījumu saistīts pakalpojums.

- 36 Attiecībā uz otro no minētajiem nosacījumiem, lai noteiktu, vai pakalpojumus, attiecībā uz kuriem tiek pieprasīts atbrīvojums saskaņā ar Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu, sniedz apdrošināšanas māklers vai apdrošināšanas aģents, nav jābalstās uz pakalpojuma sniedzēja formālo statusu, bet ir jāpārbauda pats šo pakalpojumu saturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 35. un 36. punkts).
- 37 Veicot šo pārbaudi, ir jāpārlicinās, vai ir izpildīti abi kritēriji. Pirmkārt, pakalpojumu sniedzējam ir jābūt saiknei ar apdrošinātāju un apdrošināto personu, jo šis attiecības var būt netiešas tikai tad, ja pakalpojumu sniedzējs ir māklers vai aģenta apakšuzņēmējs. Otrkārt, tā darbībai ir jāietver tādi apdrošināšanas aģenta darbības būtiski aspekti kā potenciālo apdrošināšanas ņēmēju meklēšana un to attiecību nodibināšana ar apdrošinātāju, lai noslēgtu apdrošināšanas līgumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 37. un 39. punkts).
- 38 Attiecībā uz to, ka Q izsniedz licences apdrošināšanas produkta izmantošanai, ir jākonstatē, ka – neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai, – nav izpildīts neviens no šiem kritērijiem.
- 39 Tā kā ir jāpārbauda šī konkrētā pakalpojuma saturs, lai noteiktu, vai uz to attiecas Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts, tam, ka Q sniedz arī starpniecības pakalpojumus, nav nozīmes.
- 40 Kā norādīts šī sprieduma 22. punktā, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka attiecīgā apdrošināšanas produkta izmantošanas licence ļauj apdrošinātājam piedāvāt šo produktu potenciālajiem klientiem apdrošināšanas līgumu noslēgšanai. Turpretī nešķiet, ka šādas licences izsniegšanas stadijā būtu nepieciešama nākotnē iespējamo klientu dalība. Tikai tad, ja apdrošinātājs nolemj izmantot starpniecības pakalpojumus un šajā saistībā izvēlas Q piedāvātos pakalpojumus, tas var sazināties ar apdrošinātājam personām.
- 41 Šo pašu iemeslu dēļ licences izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai nav darbība, kas ietver apdrošināšanas aģenta darbības būtiskus aspektus. Pieņemot, ka attiecīgais produkts ir speciāli paredzēts ierobežotam personu lokam atkarībā no to īpašajām vajadzībām, apdrošinātājam tomēr ir jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai tās uzrunātu nolūkā noslēgt līgumus par šo produktu, it īpaši izmantojot apdrošināšanas aģentu.
- 42 No tā izriet, ka Q veikto darbību, kas izpaužas kā licences izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai, nevar kvalificēt kā pakalpojumu, ko sniedz apdrošināšanas māklers un apdrošināšanas aģenti Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 43 Tādējādi, ja Q sniegtie pakalpojumi veidotu vienotu pakalpojumu, to nevarētu atbrīvot no PVN, piemērojot šo tiesību normu, jo galvenais pakalpojums neietilpst tā piemērošanas jomā.
- 44 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais atbrīvojums no PVN nav piemērojams nodokļa maksātāja sniegtiem pakalpojumiem, kuri ietver apdrošināšanas produkta piegādi apdrošināšanas sabiedrībai un papildus – šī produkta pārdošanu šīs sabiedrības vārdā, kā arī noslēgtu apdrošināšanas līgumu administrēšanu, ciktāl šie pakalpojumi PVN mērķiem ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 45 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais atbrīvojums no pievienotās vērtības nodokļa (PVN) nav piemērojams nodokļa maksātāja sniegtiem pakalpojumiem, kuri ietver apdrošināšanas produkta piegādi apdrošināšanas sabiedrībai un papildus – šī produkta pārdošanu šīs sabiedrības vārdā, kā arī noslēgto apdrošināšanas līgumu administrēšanu, ciktāl šie pakalpojumi PVN mērķiem ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.

[Paraksti]